

EBA/GL/2023/02

21. 2. 2023

(Revidirane) smernice

o metodah za izračun prispevkov v
sisteme jamstva za vloge v skladu z
Direktivo 2014/49/EU, ki razveljavljajo in
nadomeščajo Smernice EBA/GL/2015/10

1. Obveznosti glede skladnosti in poročanja

Vloga teh smernic

1. Dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010¹. V skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.
2. V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA o ustreznih nadzorniških praksah v Evropskem sistemu finančnega nadzora in o tem, kako bi bilo treba zakonodajo Unije uporabljati na določenem področju. Pristojni organi iz člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, za katere smernice veljajo, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje prakse (npr. s spremembo svojega pravnega okvira ali nadzorniških postopkov), tudi če so smernice namenjene predvsem institucijam.

Dolžnost poročanja

3. Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 11.09.2023 organ EBA uradno obvestiti, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje. Če pristojni organi do tega roka ne bodo poslali uradnega obvestila, bo organ EBA štel, da jih ne upoštevajo. Uradna obvestila je treba poslati na obrazcu, ki je na voljo na spletni strani organa EBA, z navedbo sklica „EBA/GL/2023/02“. Predložiti jih morajo osebe, ki so pooblaščenice za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov. Organu EBA je treba sporočiti tudi vsako spremembo stanja glede upoštevanja smernic.
4. Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) objavljena na spletni strani organa EBA.

¹ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

2. Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov

Predmet urejanja

5. S temi smernicami se izpolnjuje pooblastilo, podeljeno organu EBA v skladu s členom 13(3) Direktive 2014/49/EU² o sistemih jamstva za vloge, glede izdaje smernic o določitvi metod za izračun prispevkov v sisteme jamstva za vloge.

Področje uporabe

6. Te smernice se nanašajo na razvoj metod za izračun prispevkov včlanjenih institucij v sistem jamstva za vloge na podlagi tveganja.
7. Pristojni organi bi morali v sodelovanju z imenovanimi organi zagotoviti, da sistemi jamstva za vloge te smernice uporabljajo pri razvoju metod za tveganjem prilagojen izračun prispevkov članic in da se uporabljajo ob odobritvi teh metod izračuna v skladu s členom 13(2) Direktive o sistemih jamstva za vloge.
8. Kadar so pristojni organi v sodelovanju z imenovanimi organi odgovorni za razvoj in/ali uporabo metode izračuna, bi morali uporabljati določbe teh smernic.
9. Te smernice se ne uporabljajo za podružnice kreditnih institucij tretjih držav. Kljub temu se lahko pristojni organi v sodelovanju z imenovanimi organi odločijo, da bodo te smernice uporabljali tudi za podružnice iz tretjih držav.

Naslovniki

10. Te smernice so naslovljene na sisteme jamstva za vloge, pristojne organe in imenovane organe, kot so opredeljeni v členu 2(1)(1), (17) in (18) Direktive o sistemih jamstva za vloge (in kot je navedeno v členu 4(2), točki (i) in (iv), Uredbe (EU) št. 1093/2010).

Opredelitev pojmov

11. Če ni določeno drugače, imajo izrazi v teh smernicah enak pomen kot izrazi, ki se uporabljajo in so opredeljeni v Direktivi o sistemih jamstva za vloge. Poleg tega se za namene teh smernic uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

Druga razpoložljiva finančna sredstva (druga AFM)	pomenijo sredstva, kot so opredeljena v Smernicah organa EBA o razmejitvi razpoložljivih finančnih sredstev sistemov jamstva za vloge in poročanju o njih (EBA/GL/2021/17), objavljenih 17. decembra 2021.
---	--

² Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (prenovitev) (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

Kvalificirana razpoložljiva finančna sredstva (QAFM)	pomenijo sredstva, kot so opredeljena v Smernicah organa EBA o razmejitvi razpoložljivih finančnih sredstev sistemov jamstva za vloge in poročanju o njih (EBA/GL/2021/17), objavljenih 17. decembra 2021.
Metoda izračuna	pomeni metodo za izračun prispevkov včlanjenih institucij v sistem jamstva za vloge.
Posredovanje sistema jamstva za vloge	pomeni vsak ukrep, ki ga sprejme sistem jamstva za vloge in zahteva uporabo njegovih sredstev, da se izpolnijo dolžnosti glede zaščite zajamčenih vlog v skladu s členom 11 Direktive o sistemih jamstva za vloge. Ti ukrepi med drugim vključujejo izplačila vlagateljem po propadu včlanjene institucije, prispevek sistema jamstva za vloge k financiranju reševanja, zagotovitev kapitalske injekcije, jamstvo ali prevzem obveznosti institucije v težavah ali propadajoče institucije, da se prepreči njen propad, ali alternativne ukrepe za ohranitev dostopa vlagateljev do zajamčenih vlog.
SREP	pomeni proces nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja iz člena 97 Direktive 2013/36/EU ³ , ki je dodatno opredeljen v Smernicah organa EBA o skupnih postopkih in metodologijah za proces nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja, razvitih v skladu s členom 107 Direktive 2013/36/EU.
Včlanjena institucija	pomeni kreditno institucijo iz točke (1) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 ⁴ , ki je član posameznega sistema jamstva za vloge.

3. Izvajanje

Datum začetka uporabe

12. Te smernice se začnejo uporabljati 3. julija 2024. Naslovniki lahko na lastno odločitev te smernice začnejo uporabljati namesto smernic EBA/GL/2015/10 že prej, tj. po datumu objave smernic na spletni strani organa EBA v vseh uradnih jezikih EU (datum izdaje smernic).

³ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES.

⁴ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012, UL L 176, 27.6.2013, str. 1.

Razveljavitev

13. Smernice EBA/GL/2015/10 se razveljavijo z učinkom od datuma začetka uporabe teh smernic. Odstavek 21 Smernic EBA/2021/17 se izbriše z učinkom od datuma začetka uporabe teh smernic.⁵

⁵ Odstavek 21 Smernic organa EBA o razmejitvi razpoložljivih finančnih sredstev sistemov jamstva za vloge in poročanju o njih (EBA/GL/2021/17) je bil vključen v odstavek 17 teh smernic.

4. Smernice o razvoju metod za izračun prispevkov v sisteme jamstva za vloge

4.1. Formula za izračun

14. Sistemi jamstva za vloge bi morali periodične prispevke včlanjene institucije „i“ določiti z uporabo naslednje formule.

$$C_i = CR * ARW_i * CD_i * \mu$$

pri čemer je:

C_i	=	periodični prispevek včlanjene institucije „i“
CR	=	stopnja prispevka (enaka za vse včlanjene institucije v zadevnem obdobju)
ARW_i	=	skupna utež tveganja včlanjene institucije „i“
CD_i	=	krite vloge včlanjene institucije „i“
μ	=	koeficient prilagajanja (enak za vse institucije v zadevnem obdobju)
i	=	včlanjena institucija „i“ v razponu od 1 do „n“.

4.2. Stopnja prispevka (CR)

15. Sistem jamstva za vloge bi moral stopnjo prispevka določiti vsaj enkrat letno. Stopnja prispevka za določeno obdobje bi morala biti:

$$CR = \frac{\text{periodična ciljna raven}}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

16. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti vsaj periodično ciljno raven glede na rezultat naslednje formule, pri čemer mora biti imenovalec vsaj 1:

$$(\text{minimalna}) \text{ periodična ciljna raven} =$$

$$\frac{\text{minimalna ciljna raven} - \text{kvalificirana razpoložljiva finančna sredstva (QAFM)}}{\text{preostalo število obdobj, dokler ni dosežena minimalna ciljna raven}} \\ \text{v skladu s členom 6(2) Direktive o sistemih jamstva za vloge}$$

17. Kadar ima sistem jamstva za vloge nepopravnano obveznost, bi moral ob upoštevanju minimalne zahteve iz odstavka 16 določiti periodično ciljno raven za zbiranje dovolj prispevkov na v prihodnost usmerjen način, tako da iz tega izhajajoči obsegi kvalificiranih razpoložljivih finančnih sredstev in drugih razpoložljivih finančnih sredstev zadostujejo za izpolnjevanje obveznosti takoj po njihovi zapadlosti ter za doseganje ciljne ravni v roku iz člena 10(2) Direktive

o sistemih jamstva za vloge. Pri določanju periodične ciljne ravni bi moral sistem jamstva za vloge zagotoviti oboje od naslednjega:

- a. da predvideno servisiranje obveznosti ne vodi v primanjkljaj v okviru dinamike financiranja kvalificiranih razpoložljivih finančnih sredstev na podlagi uporabe odstavka 16, in
 - b. da se v času, ko je treba ponovno doseči ciljno raven v skladu s členom 10(2) Direktive o sistemih jamstva za vloge, zaradi predvidljivega servisiranja obveznosti, kvalificirana razpoložljiva finančna sredstva sistema jamstva za vloge ne zmanjšajo pod ciljno raven.
18. Sistem jamstva za vloge lahko določi periodično ciljno raven, ki je višja od najnižje zahtevane ravni v skladu z odstavkom 16 tako, da na primer upošteva pričakovano rast obsega zajamčenih vlog včlanjenih institucij.
 19. Ob upoštevanju odstavkov 16, 17 in 18 bi moral sistem jamstva za vloge določiti periodično ciljno raven, da bi se periodični prispevki razporedili čim bolj enakomerno v obdobju za doseganje ciljne ravni sistema jamstva za vloge.
 20. Pristojni organ lahko v sodelovanju z imenovanim organom dovoli, da se določi periodična ciljna raven, ki je nižja od minimalne, zahtevane v odstavku 16, kadar ugotovi, da so pri določitvi nižje periodične ciljne ravni izpolnjeni pogoji iz člena 10(2), pododstavek 4, Direktive o sistemih jamstva za vloge in da to ne bo privedlo do tega, da bi sistem jamstva za vloge kršil zahtevo po skladnosti z minimalno ciljno ravno v roku iz člena 10(2) Direktive o sistemih jamstva za vloge. Kadar lahko sistem jamstva za vloge določi nižjo periodično ciljno raven, lahko pristojni organ v sodelovanju z imenovanim organom upošteva pričakovano rast obsega zajamčenih vlog včlanjenih institucij.
 21. Pristojni organ lahko v sodelovanju z imenovanim organom svetuje sistemu jamstva za vloge, naj določi periodično ciljno raven, ki je višja od minimalne, zahtevane v odstavku 16, kadar ugotovi, da so pogoji iz člena 10(2), pododstavek 4, Direktive o sistemih jamstva za vloge izpolnjeni pri določeni višji periodični ciljni ravni, pri čemer pri določanju višje periodične ciljne ravni upošteva pričakovano rast obsega zajamčenih vlog včlanjenih institucij.
 22. Kadar sistem jamstva za vloge določi izredne naknadne prispevke v skladu s členom 10(8) Direktive o sistemih jamstva za vloge, bi moral stopnjo prispevka določiti v skladu z naslednjo formulo:

CR

$$= \frac{\text{zahtevano financiranje v skladu s členom 10(8) Direktive o sistemih jamstva za vloge}}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

4.3. Zajamčene vloge (CD)

23. V zvezi s členom 7(3) Direktive o sistemih jamstva za vloge bi moral sistem jamstva za vloge, če včlanjena institucija ne ugotovi točnega zneska zajamčenih vlog na skrbniških računih ali ne opredeli največjega možnega zneska zajamčenih vlog na takih računih, za namene izračuna prispevkov domnevati, da so vsa sredstva na računih upravičencev zajamčena. Kadar včlanjena institucija sporoči natančen znesek zajamčenih vlog na takih računih ali opredeljen najvišji možni znesek zajamčenih vlog na skrbniških računih, bi moral sistem jamstva za vloge te podatke upoštevati pri izračunu prispevkov včlanjene institucije. Pristojni organ bi moral v sodelovanju z imenovanim organom določiti, katere informacije so potrebne, da se lahko upošteva natančen znesek ali opredeljeni najvišji možen znesek zajamčenih vlog na računu upravičenca. V vsakem primeru bi moral biti sistem jamstva za vloge sposoben določiti največji možni znesek zajamčenih vlog, če ima informacije o številu oseb, ki so absolutno upravičene do zneskov na računu upravičenca, tako da to število pomnoži z ravno kritja v skladu s členom 6 Direktive o sistemih jamstva za vloge. Sistem jamstva za vloge lahko odraža začasno visoke salde za določitev največjega možnega zneska zajamčenih vlog.
24. Za namene izračuna prispevkov v sklad sistema jamstva za vloge bi moral sistem jamstva za vloge v drugih primerih, kadar v praksi obstaja negotovost glede upravičenosti in kritja posamezne vloge, domnevati, da so vloge zajamčene. Sistem jamstva za vloge lahko vključuje začasno visoka stanja izračun prispevkov v sklad sistema jamstva za vloge.

4.4. Koeficient prilagajanja (μ)

25. Sistem jamstva za vloge izračuna koeficient prilagajanja μ v skladu z naslednjo formulo:

$$\mu = \frac{\sum_{i=1}^n CD_i}{\sum_{i=1}^n ARW_i * CD_i}$$

4.5. Izračun skupne uteži tveganja (ARW)

26. Sistem jamstva za vloge bi moral skupno utež tveganja za včlanjeno institucijo „i“ določiti na podlagi skupnega rezultata tveganja za zadevno institucijo.
27. Sistem jamstva za vloge bi moral izračunati ARS tako, da bi seštel rezultate tveganja vseh posameznih kazalnikov posamezne včlanjene institucije, pomnoženo z ustreznimi utežmi za kazalnike (IW) za vsak rezultat posameznega tveganja.
28. Sistem jamstva za vloge bi moral rezultate posameznega tveganja izračunati na podlagi ustreznih kazalnikov tveganja.

(i) Kategorije tveganja in kazalniki tveganja

Kategorije tveganja

29. Sistem jamstva za vloge bi moral izračunati skupno utež tveganja za posamezno včlanjeno institucijo na podlagi sklopa kazalnikov tveganja iz vsake od naslednjih petih kategorij tveganja:
- Kapital: kazalniki odražajo raven sposobnosti včlanjene institucije za pokrivanje izgub.
 - Likvidnost in financiranje: s kazalniki bi se morala meriti zmožnost včlanjene institucije, da izpolni svoje kratko- in dolgoročne obveznosti, ko te zapadejo, ne da bi to negativno vplivalo na njeno finančno stanje.
 - Kakovost aktive: s kazalniki bi se moralo meriti, kolikšna je verjetnost, da bo včlanjena institucija imela kreditne izgube.
 - Poslovni model in upravljanje: s temi kazalniki bi se moralo meriti tveganje, ki izhaja iz trenutnega poslovnega modela in strateških načrtov včlanjene institucije, kakovost notranjega upravljanja in notranjih kontrol včlanjene institucije.
 - Možne izgube za sistem jamstva za vloge: ti kazalniki bi morali odražati morebitne izgube sistema jamstva za vloge, ki izhajajo iz posredovanja sistema jamstva za vloge in ki jih sistem jamstva za vloge verjetno ne bo povrnil.

Temeljni kazalniki tveganja

30. V okviru vsake kategorije tveganja bi moral sistem jamstva za vloge v metodo za izračun vključiti temeljne kazalnike tveganja, opredeljene v Tabeli. Izjemoma lahko pristojni organ v sodelovanju z imenovanim organom izključi ali sistemu jamstva za vloge dovoli, da za posamezne vrste institucij izključi temeljni kazalnik ob utemeljitvi, da kazalnik ni na voljo zaradi pravnih značilnosti ali nadzorne ureditve v teh institucijah.
31. Kadar pristojni organ v sodelovanju z imenovanim organom ali sistem jamstva za vloge odstrani temeljni kazalnik tveganja za posamezno vrsto včlanjenih institucij, bi si moral prizadevati, da uporabi najprimernejši približek za odstranjeni kazalnik. Zagotoviti bi moral, da se tveganja, ki jih institucija predstavlja za sistem jamstva za vloge, odražajo v drugih uporabljenih kazalnikih. Upoštevati bi moral tudi potrebo po zagotavljanju enakih pogojev z drugimi včlanjenimi institucijami, za katere je na voljo izključen kazalnik.
32. Sistemi jamstva za vloge bi morali kot temeljni kazalnik uporabljati količnik kapitalske pokritosti ali količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala.

Tabela 1: Temeljni kazalniki tveganja

Ime kazalnika	Formula/opis	Znak
1. Kapital		
1.1 Količnik finančnega vzvoda	Količnik finančnega vzvoda, kot je določen v členu 429 Uredbe (EU) št. 575/2013	(–) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
1.2.a Količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala (količnik CET1)	Količnik CET1 iz člena 92(2)(a) Uredbe (EU) št. 575/2013	(–) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
1.2.b Količnik kapitalske pokritosti (CCR)	<p><u>Dejanski količnik CET1</u> <u>Zahtevani količnik CET1</u> ali <u>Dejanska lastna sredstva</u> Zahtevana lastna sredstva</p> <p>pri čemer: „lastna sredstva“ pomenijo sredstva, kot so opredeljena v členu 4(118) Uredbe (EU) št. 575/2013; „zahtevani količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala“ in „zahtevana lastna sredstva“ pomenijo skupni količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala in skupne kapitalske zahteve institucije v skladu s členom 92 Uredbe (EU) št. 575/2013, členom 104(1)(a) in členom 128(6) Direktive 2013/36/EU.</p>	(–) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
2. Likvidnost in financiranje		
2.1 Količnik likvidnostnega kritja (LCR)	Količnik likvidnostnega kritja iz člena 67 Uredbe (EU) št. 575/2013	(–) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
2.2 Količnik neto stabilnih virov financiranja	Količnik neto stabilnega financiranja, kot je opredeljen v členu 428a–428az Uredbe (EU) št. 575/2013	(–) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
3. Kakovost sredstev		
3.1 Delež nedonosnih posojil	Delež nedonosnih posojil, kot je opredeljen v členu 11(2)(g)(ii) Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2021/451 ⁶	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje

⁶ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/451 z dne 17. decembra 2020 o določitvi izvedbenih tehničnih standardov za uporabo Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z nadzorniškimi poročanjem institucij in razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) št. 680/2014.

4. Poslovni model in upravljanje		
4.1 Razmerje med zneskom skupne izpostavljenosti tveganju (TREA)/skupnimi sredstvi	$\frac{\text{Znesek skupne izpostavljenosti tveganju}}{\text{Skupna sredstva}}$ <p>pri čemer: „znesek skupne izpostavljenosti tveganju“ pomeni znesek iz člena 92(3) Uredbe (EU) št. 575/2013</p> <p>Sistemi jamstva za vloge lahko uporabijo različna umerjanja za včlanjene institucije, ki uporabljajo pristop na podlagi notranjih bonitetnih ocen ali standardne metode za izračun zneskov tveganju prilagojenih izpostavljenosti.</p>	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje
4.2 Donos na sredstva (RoA)	$\frac{\text{neto prihodek}}{\text{skupna sredstva}}$ <p>Sistemi jamstva za vloge bi morali donos na sredstva izračunati kot povprečje za vsaj dve leti, da se izognejo vključitvi enkratnih dogodkov in procikličnosti prispevkov.</p>	(-)/(+) Na splošno višja vrednost pomeni manjše tveganje, vendar pa lahko tudi previsoke vrednosti pomenijo veliko tveganje.
5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge		
5.1 Zajamčene vloge/neobremenjena sredstva	$\frac{\text{zajamčene vloge}}{\text{neobremenjena sredstva}}$ <p>pri čemer: so „neobremenjena sredstva“ sredstva, kakor so opredeljena v členu 411(5) Uredbe (EU) št. 575/2013</p>	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje

Dodatni kazalniki tveganja

33. Poleg temeljnih kazalnikov tveganja lahko sistem jamstva za vloge opredeli in vključi dodatne kazalnike tveganja, ki so pomembni za določanje razlik v profilih tveganja njegovih včlanjenih institucij.
34. Če je država članica z ureditvijo uvedla omejitve za institucije v določenem podsektorju, tako da se znatno zmanjša verjetnost posredovanja sistema jamstva za vloge, lahko sistem jamstva za vloge v skladu s členom 13(1), drugi pododstavek, Direktive o sistemih jamstva za vloge z vključitvijo dodatnega kazalnika tveganja zniža prispevke včlanjenih institucij, ki spadajo v zadevni sektor z nizkim tveganjem, če sta pristojni in imenovani organ po posvetovanju s sistemom jamstva za vloge to dovolila na podlagi empiričnih dokazov, ki kažejo, da je bilo v teh sektorjih z nizkim tveganjem posredovanje sistema jamstva za vloge dosledno nižje kot v drugih sektorjih.
35. Sistem jamstva za vloge lahko v skladu s členom 13(1), tretji pododstavek, Direktive o sistemih jamstva za vloge zniža prispevke včlanjene institucije, ki je del institucionalne sheme za zaščito vlog, z vključitvijo dodatnega kazalnika tveganja v metodologijo izračuna. Kazalnik članstva institucionalne sheme za zaščito vlog bi moral odražati dodatno zaščito solventnosti in

likvidnosti, ki jo včlanjeni instituciji zagotavlja institucionalna shema za zaščito vlog. V ta namen bi se moral z dodatnim kazalnikom tveganja meriti znesek predhodnih sredstev institucionalne sheme za zaščito vlog, ki so nemudoma na voljo za dokapitalizacijo in likvidnostno financiranje. To lahko vključuje tudi dodatne zaveze za financiranje, ki jih je mogoče uveljavljati na zahtevo in ki so podprte z likvidnostnimi rezervami, ki jih imajo članice institucionalne sheme za zaščito vlog. Za merjenje, ali so ta predhodna sredstva dovolj obsežna, da zagotavljajo verodostojno in učinkovito podporo tej včlanjeni instituciji, bi jih moral sistem jamstva za vloge določiti glede na velikost institucije, ki je članica institucionalne sheme za zaščito vlog.

Zahteve za kazalnike tveganja

36. Sistem jamstva za vloge bi moral pri metodi izračuna uporabiti kazalnike tveganja, ki zajemajo dovolj obsežen spekter virov tveganja. Če in kadar sistem jamstva za vloge izbere dodatne kazalnike, lahko ti med drugim vključujejo tveganja, ki izhajajo iz pranja denarja, slabega upravljanja ali slabe kakovosti podatkov o vlagateljih.
37. Sistem jamstva za vloge bi moral izbiro kazalnikov tveganja uskladiti z najboljšimi praksami upravljanja tveganja in z obstoječimi bonitetnimi zahtevami.
38. Sistem jamstva za vloge bi moral uporabiti vrednosti kazalnikov tveganja, izračunane za vsako včlanjeno institucijo posebej.
39. Vendar bi moral sistem jamstva za vloge vrednost kazalnikov tveganja izračunati na konsolidirani ravni, kadar država članica uveljavlja možnost v skladu s členom 13(1) Direktive 2014/49/EU, da se za centralni organ in vse kreditne institucije, ki so stalno povezane s centralnim organom iz člena 10(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, kot celoto uporablja utež tveganja, določena za centralni organ in njegove povezane institucije na konsolidirani podlagi.
40. Kadar je za včlanjeno institucijo odobrena opustitev izpolnjevanja kapitalskih in/ali likvidnostnih zahtev na posamični podlagi v skladu s členom 7, 8 ali 21 Uredbe (EU) št. 575/2013, bi moral sistem jamstva za vloge ustrezne kapitalske/likvidnostne kazalnike izračunati na konsolidirani ali subkonsolidirani ravni.
41. Sistem jamstva za vloge bi moral pri izračunu vrednosti kazalnikov tveganja za zadevno obdobje uporabiti:
 - a. vrednost ob koncu obdobja poročanja za pozicije iz izkaza poslovnega izida;
 - b. povprečje med vrednostjo ob koncu obdobja poročanja in vrednostjo ob koncu prejšnjega obdobja poročanja za pozicije iz bilance stanja.

(ii) Uteži za kazalnike in kategorije tveganja

42. Sistem jamstva za vloge bi moral dodeliti uteži vsem kazalnikom tveganja v metodi za izračun prispevkov, tako da je njihova vsota enaka 100 %.

43. Sistem jamstva za vloge bi moral pri določanju uteži za posamezne kazalnike tveganja dodeliti vsaj minimalne uteži za kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja, kot je določeno v Tabeli 2.

Tabela 2: Minimalne uteži za kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja

Kategorije tveganja in temeljni kazalniki tveganja	Minimalne uteži
1. Kapital	20 %
1.1. Količnik finančnega vzvoda	10 %
1.2. Količnik CET1 ali CCR kapitala ali količnik kapitalske	10 %
2. Likvidnost in financiranje	15 %
2.1. Količnik likvidnostnega kritja	5 %
2.2. Količnik neto stabilnih virov financiranja	10 %
3. Kakovost sredstev	12,5 %
3.1. Delež nedonosnih posojil	12,5 %
4. Poslovni model in upravljanje	15 %
4.1. Znesek skupne izpostavljenosti tveganju/skupna sredstva	5 %
4.2. Donos na sredstva	10 %
5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge	12,5 %
5.1. Zajamčene vloge/neobremenjena sredstva	12,5 %
Vsota	75 %

44. Vsota minimalnih uteži, določenih v teh smernicah za kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja, znaša 75 % skupnih uteži. Sistem jamstva za vloge bi moral razporediti preostalih 25 % med kategorije tveganja iz odstavka 29.
45. Sistem jamstva za vloge bi moral dodeliti prilagodljivih 25 % uteži tako, da jih razporedi med dodatne kazalnike tveganja in/ali poveča minimalne uteži temeljnih kazalnikov tveganja. Utež katerega koli kazalnika ne bi smela biti višja od 25 %.
46. Kadar se temeljni kazalnik ne uporabi, bi moral sistem jamstva za vloge dodeliti preostalemu temeljnemu kazalniku v isti kategoriji tveganja polno minimalno utež za to kategorijo tveganja.
47. Kadar je v posamezni kategoriji le en temeljni kazalnik in se ta temeljni kazalnik ne uporabi, bi ga moral sistem jamstva za vloge nadomestiti s približkom z enako minimalno utežjo kot pri temeljnem kazalniku.
48. Za vsak kazalnik tveganja bi mu moral sistem jamstva za vloge dodeliti eno utež in uporabiti isto utež za vse včlanjene institucije.

(iii) Posamezni kazalniki tveganja

49. Sistem jamstva za vloge bi moral za vsako vrednost kazalnika tveganja dodeliti rezultat posameznega tveganja v razponu od 0 do 100, pri čemer 0 pomeni najnižje tveganje, 100 pa najvišje tveganje. Za izračun vsakega rezultata posameznih tveganj lahko sistem jamstva za vloge uporabi metodo „razreda“ ali metodo „drseče lestvice“.
50. Sistemi jamstva za vloge bi morali pri umerjanju pragov uporabiti strokovno presojo, vendar bi morali v vsakem primeru upoštevati naslednje minimalne pragove:
- za količnik finančnega vzvoda, količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala, količnik likvidnostnega kritja in količnik neto stabilnega financiranja, če je vrednost kazalnika včlanjene institucije nižja od veljavne minimalne regulativne zahteve v skladu s členom 92(1), členom 412 in členom 413 Uredbe (EU) št. 575/2013, bi ustrezni posamezni kazalnik tveganja (v nadaljnjem besedilu: IRS) moral biti 100;
 - za količnik kapitalske pokritosti, če je vrednost kazalnika včlanjene institucije nižja od 100 %, bi moral biti ustrezni IRS 100;
 - za razmerje med zneskom skupne izpostavljenosti tveganju in skupnimi sredstvi ter razmerje med zajamčenimi vlogami in neobremenjenimi sredstvi, če je vrednost kazalnika včlanjene institucije nad 100 %, bi moral biti ustrezni IRS 100.

Metoda „razredov“ za IRS

51. Sistem jamstva za vloge v metodi „razredov“ za zadevni kazalnik tveganja opredeli fiksno število razredov tveganja, pri čemer morata biti zajeta vsaj dva razreda. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti število razredov, da se upoštevajo različne ravni tveganja, ki ga predstavljajo včlanjene institucije (na primer visoko, srednje, nizko tveganje) in ki je ocenjeno na podlagi zadevnega kazalnika tveganja.
52. Sistem jamstva za vloge bi moral za vsak razred kazalnika tveganja „j“ določiti zgornjo in spodnjo mejo vrednosti „A“ kazalnika tveganja tako, da so včlanjene institucije s podobno stopnjo tveganja razvrščene v isti razred. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti meje razredov na relativni ali absolutni podlagi, kadar:
- pri uporabi relativne podlage bi moral sistem jamstva za vloge včlanjene institucije enakomerno porazdeliti med razrede. Sistem jamstva za vloge določi meje razredov po določitvi vrednosti „A“ kazalnika tveganja včlanjenih institucij v istem razredu;
 - pri uporabi absolutne podlage bi moral sistem jamstva za vloge določiti meje razredov, da bi se upoštevalo, da vse vrednosti „A“ kazalnika tveganja znotraj teh meja predstavljajo podobno raven tveganja in da so vse včlanjene institucije s podobno ravno tveganja vključene v isti razred.

53. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti število in meje razredov, da se zagotovi zadostno in smiselno razlikovanje med včlanjenimi institucijami. Sistem jamstva za vloge bi se moral izogniti prilagajanju števila in meja tako, da bi bile včlanjene institucije razvrščene v isti razred, čeprav so zanje značilne znatne razlike v ravneh tveganja, izmerjenih s kazalnikom posameznega tveganja.
54. Sistem jamstva za vloge ne bi smel določiti zgornje meje za najvišji razred in spodnje meje za najnižji razred.
55. Za vsak razred kazalnika tveganja bi moral sistem jamstva za vloge dodeliti ustrezni IRS. Sistem jamstva za vloge bi moral razredu z največjim tveganjem dodeliti IRS 100, razredu z najmanjšim tveganjem pa IRS 0. Sistem jamstva za vloge lahko odstopa od tega pravila za kazalnike tveganja, ki lahko imajo le dve možni vrednosti in od katerih ena predstavlja povprečno raven tveganja. Če se sistem jamstva za vloge odloči, da bo uporabil to možnost, bi moral razredu, ki predstavlja povprečno stopnjo tveganja, dodeliti IRS 50, medtem ko bi moral biti IRS, dodeljen drugemu razredu, 100 ali 0.

Metoda „drseče lestvice“ za (IRS)

56. Pri tej metodi bi moral sistem jamstva za vloge za vsako institucijo „i“ in za vsak kazalnik tveganja „j“ izračunati IRS na podlagi vrednosti „A“ kazalnika tveganja. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti zgornjo mejo „ a_j “ in spodnjo mejo „ b_j “ za vsak kazalnik. Če je vrednost kazalnika med opredeljenimi mejami, bi moral sistem jamstva za vloge dodeliti vrednost posameznega kazalnika tveganja med 0 in 100 v skladu z naslednjima formulama:

- a. Če višja vrednost kazalnika kaže na večje tveganje in kazalnik presega zgornjo mejo „ a_j “, bi moral sistem jamstva za vloge določiti vrednost IRS na 100. Podobno bi moral sistem jamstva za vloge, kadar je vrednost kazalnika nižja od spodnje meje „ b_j “, določiti vrednost posameznega kazalnika tveganja na 0. Ustrezna formula je:

$$IRS_{ij} = \begin{cases} 100 & \text{če } A_{ij} > a_j \\ 0 & \text{če } A_{ij} < b_j \\ \frac{A_{ij} - b_j}{a_j - b_j} * 100, & \text{če } b_j A_{ij} \leq a_j \end{cases}$$

pri čemer je j = kazalnik „j“ v razponu od 1 do „m“

- b. Podobno bi moral sistem jamstva za vloge, kadar nižji kazalnik kaže na večje tveganje in je kazalnik pod spodnjo mejo „ b_j “, določiti vrednost IRS na 100. V skladu s tem bi moral sistem jamstva za vloge, kadar je vrednost kazalnika višja od zgornje meje „ a_j “, določiti vrednost posameznega kazalnika tveganja na 0. Ustrezna formula je:

$$IRS_{ij} = \begin{cases} 0 & \text{če } A_{ij} > a_j \\ 100 & \text{če } A_{ij} < b_j \\ \frac{a_j - A_{ij}}{a_j - b_j} * 100 & \text{če } b_j A_{ij} \leq a_j \end{cases}$$

57. Za vsak kazalnik tveganja bi moral sistem jamstva za vloge prilagoditi zgornjo mejo „ a_j “ in spodnjo mejo „ b_j “ tako, da se zagotovi ustrezno in smiselno razlikovanje med včlanjenimi institucijami. Sistem jamstva za vloge bi se moral izogniti prilagajanju zgornje in spodnje meje tako, da bi bile vse včlanjene institucije razvrščene pod spodnjo ali nad zgornjo mejo, čeprav so zanje značilne znatne razlike na področju, izmerjenem s posameznim kazalnikom tveganja.

(iv) Združevanje posameznih kazalnikov tveganja v skupni rezultat tveganja (ARS)

58. Vsak rezultat IRS za institucijo „ i “ bi bilo treba pomnožiti z utežjo kazalnika tveganja, določeno za posamezen kazalnik tveganja „ j “. Tehtane rezultate posameznega tveganja bi bilo nato treba sešteti v skupni rezultat tveganja (t. i. ARS) v skladu z naslednjo formulo:

$$ARS_i = \sum_{j=1}^m IW_j * IRS_{ij}$$

pri čemer je:

$$\sum_{j=1}^m IW_j = 100 \%$$

(v) Izračun skupne uteži tveganja (ARW) na podlagi skupnega rezultat tveganja (ARS)

59. Za vsak ARS bi moral sistem jamstva za vloge določiti ustrezno ARW tako, da bi določil prage za skupno utež tveganja in uporabil metodo „razredov“ ali „drseče lestvice“ ne glede na metodo, ki se uporablja za določanje različnih rezultatov posameznih tveganj kazalnikov tveganja.

60. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti skupne uteži tveganja (t. i. ARW) v ARS tako, da so lahko včlanjene institucije razporejene v najnižjo in najvišjo skupno utež tveganja in da so zastopani različni razredi tveganja. Zlasti bi se moral sistem jamstva za vloge izogniti umerjanju modela tako, da so skoraj vse včlanjene institucije dodeljene le eni kategoriji tveganja (na primer kategorija tveganja za institucije s povprečnim profilom tveganja), čeprav imajo znatno različne profile tveganja, in jim tako dodeliti enako ARW. Vendar to ne pomeni, da bi moral sistem jamstva za vloge vsako obdobje nujno uporabiti celoten interval in za včlanjene institucije določiti ARW, ki ustreza najnižjem in najvišjem pragu ARW.

Mejne vrednosti za ARW

61. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti zgornji prag „ α “ in spodnji prag „ β “ ARW, da se upoštevajo razlike v tveganju različnih včlanjenih institucij.

62. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti zgornji prag „ α “ ARW med 150 % in 200 %.

63. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti spodnji prag „ β “ ARW med 50 % in 75 %.

64. Sistem jamstva za vloge lahko določi večji interval ob utemeljitvi, da interval, omejen na 50 %–200 %, ne odraža ustrezno razlik v poslovnih modelih in profilih tveganja včlanjenih institucij ter bi ustvaril moralno tveganje z umetnim združevanjem včlanjenih institucij z zelo različnimi profili tveganja.

Metoda „razredov“ za ARW

65. Če sistem jamstva za vloge uporablja metodo razredov, bi moral opredeliti razpone za ARS tako, da ustrezajo posamezni kategoriji tveganja (razredu), in vsakem razredu tveganja dodeliti ARW v skladu z naslednjo formulo:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{razred_p-1}{P-1}\right)}$$

pri čemer je:

P = skupno število razredov za ARW;

p = številka razreda, ki se začne pri 1 (najnižji možni razred tveganja) in konča pri P (najvišji možni razred tveganja);

β = $ARW(1)$, tj. želena vrednost skupne uteži tveganja, ki ustreza razredu 1 (spodnja meja), in

α = $ARW(N)$, tj. želena vrednost ARW, ki ustreza skupini P (zgornja meja).

66. Sistem jamstva za vloge bi moral število razredov „P“ določiti glede na število in raznolikost včlanjenih institucij. Vendar bi moral določiti vsaj štiri razrede „P“. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti vsaj en razred za včlanjeno institucijo s povprečnim tveganjem, vsaj en razred tveganja za članice z nizkim tveganjem in vsaj dva razreda tveganja za institucije z visokim tveganjem.

Metoda „drseče lestvice“ za ARW

67. Če sistem jamstva za vloge uporablja metodo drseče lestvice, mora vsakemu skupnemu rezultatu tveganja dodeliti ustrezen ARW v skladu z naslednjo formulo:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{ARS_i}{100}\right)}$$

pri čemer je:

ARS institucije „i“ katerakoli vrednost med 0 in 100;

β = $ARW(0)$, tj. zelena vrednost ARW, ki ustreza vrednosti ARS 0 (spodnja meja), in

$\alpha = ARW(100)$, tj. zelena vrednost ARW, ki ustreza ARS 100 (zgornja meja).

68. V tej metodi se ARW, povezana z ARS, eksponentno povečuje z zgornjo mejo „ α “ in spodnjo mejo „ β “. Za zadevno institucijo, pri kateri je ARS 100 (najbolj tvegani rezultat), ustrežna utež tveganja znaša „ α “, kar je največja utež tveganja. Podobno, če je ARS 0, ustrežna utež tveganja znaša „ β “, tj. najmanjša utež tveganja.
69. Kadar razporeditev skupnega kazalnika tveganja včlanjenih institucij sistema jamstva za vloge namesto celotnega razpona od 0 do 100 zajema le delni razpon možnega skupnega kazalnika tveganja, lahko sistem jamstva za vloge upošteva ta položaj tako, da se odloči za uporabo praga „ γ “ skupnega kazalnika tveganja, ki je višji od 0, in praga „ δ “, ki je nižji od 100. V tem primeru bi bilo treba ARS, ki je nižji ali enak kot „ γ “, dodeliti ARW „ β “, ARS, ki je višji ali enak kot „ δ “, pa bi bilo treba dodeliti ARW „ α “. Ustrežna izboljšana formula je:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{ARS_i - \gamma}{\delta - \gamma}\right)}$$

pri čemer je:

$$0 < \gamma < \delta < 100;$$

γ spodnji prag ARS, ki se prenese v najnižji ARW β ; in

δ dejanski zgornji prag ARS, ki se prenese v najvišji ARW α .

70. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti praga „ γ “ in „ δ “, tako da v času umerjanja noben ARS včlanjene institucije ne preseže „ δ “ ali pade pod „ γ “.

4.6. Neobvezne spremembe formule za izračun

71. Sistem jamstva za vloge lahko spremeni formulo za izračun iz oddelka 4.1 teh smernic, kot je opisano spodaj.

(i) Minimalni prispevek

72. Sistem jamstva za vloge lahko od včlanjenih institucij zahteva plačilo minimalnega prispevka (MC) ne glede na znesek njihovih zajamčenih vlog, in sicer z uporabo ene od naslednjih spremenjenih formul za izračun posameznih prispevkov:

- a. Kadar sistem jamstva za vloge od včlanjenih institucij zahteva, da poleg prispevka na podlagi tveganja plačajo del svojih periodičnih prispevkov v obliki minimalnega prispevka:

$$C_i = MC + (CR_{MC1} * ARW_i * CD_i * \mu)$$

pri čemer je:

MC = minimalni prispevek, ki je enak za vse včlanjene institucije; in

$$CR_{MC1} = \frac{\text{periodična ciljna raven} - n * MC}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

- b. Kadar sistem jamstva za vloge od včlanjenih institucij zahteva, da plačajo bodisi prispevek, ki temelji na tveganju, bodisi minimalni prispevek, kar je višje:

$$C_i = \text{Maks.} \{MC; (CR_{MC2} * ARW_i * CD_i * \mu^*)\}$$

pri čemer je:

MC = minimalni prispevek, ki je enak za vse včlanjene institucije;

x = število institucij, ki bi morale plačati samo minimalni prispevek.

Metoda za določitev x je opisana v Prilogi 1;

$$CR_{MC2} = \frac{\text{periodična ciljna raven} - x * MC}{\sum_{i=x+1}^n CD_i}$$

ter

$$\mu^* = \frac{\sum_{i=x+1}^n CD_i}{\sum_{i=x+1}^n (ARW_i * CD_i)}$$

73. Pri določanju minimalnega prispevka bi moral sistem jamstva za vloge ustrezno upoštevati moralno tveganje, povezano z določanjem fiksnih prispevkov, in tveganje ustvarjanja ovir za vstop na trg bančnih storitev.

(ii) Uporaba sredstev sistema jamstva za vloge za preprečevanje propada

74. Kadar država članica sistemu jamstva za vloge, vključno z institucionalno shemo za zaščito vlog, ki je uradno priznana kot sistem jamstva za vloge, dovoli, da uporabi razpoložljiva finančna sredstva za alternativne ukrepe za preprečevanje propada kreditne institucije, lahko zadevni sistem jamstva za vloge vključi dodaten dejavnik v svoj lasten izračun na podlagi zneska skupne izpostavljenosti tveganju institucije. V tem primeru bi moral sistem jamstva za vloge uporabiti naslednjo spremenjeno formulo za izračun:

$$C_i = CR * ARW_i * (CD_i + TREA_i) * \mu^{**}$$

pri čemer je:

$TREA_i$ = znesek skupne izpostavljenosti tveganju institucije „i“ in

$$\mu^{**} = \frac{\sum_{i=1}^n (CD_i)}{\sum_{i=1}^n (ARW_i * (CD_i + TREA_i))}$$

75. Preden lahko sistem jamstva za vloge uporabi ta dodaten dejavnik, bi moral pristojni organ v sodelovanju z imenovanim organom kot del postopka odobritve metode izračuna oceniti, ali je njegova uvedba sorazmerna s tveganjem, da bi bilo poleg zaščite zajamčenih vlog potrebno dodatno posredovanje za preprečitev propada institucij.

(iii) Metoda prispevkov na podlagi zalog

76. Kadar pristojni organ v sodelovanju z imenovanim organom sistemu jamstva za vloge dovoli uporabo metode prispevkov na podlagi stanja zalog namesto metode prispevkov na podlagi pretoka, bi moral sistem jamstva za vloge uporabiti naslednjo formulo za izračun namesto formule, opisane v odstavku 14:

$$C_i = CR_{na\ podlagi\ zalog} * ARW_i * CD_i * \mu - \sum \text{neto } C_i \text{ iz prejšnjih obdobj}$$

pri čemer je:

$CR_{na\ podlagi\ zalog}$ = stopnja prispevka na podlagi zalog (enaka za vse včlanjene institucije v zadevnem obdobju)

$\sum \text{neto } C_i \text{ iz prejšnjih obdobj}$ = Vsota prispevkov včlanjene institucije „i“ za prejšnja obdobja brez kakršnih koli prilagoditev.

77. Za izračun $CR_{na\ podlagi\ zalog}$ bi moral sistem jamstva za vloge uporabiti odstavek 15, vendar bi moral spremeniti odstavek 16 na naslednji način, kadar mora biti imenovalec vsaj enak 1:

(minimalna) periodična ciljna raven =

(minimalna) ciljna raven na podlagi zalog za tekoče obdobje =

$$\frac{\text{minimalna ciljna raven} - \text{kvalificirana razpoložljiva finančna sredstva (QAFM)}}{\text{preostalo število obdobj, dokler ni dosežena minimalna ciljna raven}} + \text{QAFM}$$

v skladu s členom 6(2) Direktive o sistemih jamstva za vloge

78. Vsota neto prispevkov vseh bank članic sistema jamstva za vloge iz prejšnjih obdobj bi morala biti enaka QAFM sistema jamstva za vloge:

$$\sum_{i=1}^n \sum \text{neto } C_i \text{ iz vseh prejšnjih obdobj} = \text{QAFM}$$

79. Sistem jamstva za vloge bi moral določiti vsoto predhodnih prispevkov včlanjene institucije „i“ za vsa prejšnja obdobja ali za ustrezno obdobje, za katero lahko sistem jamstva za vloge določi predhodne prispevke vseh včlanjenih institucij, ali na podlagi ustreznega kazalnika, ki odraža pretekle prispevke včlanjene institucije „i“. Sistem jamstva za vloge bi moral za vsako včlanjeno institucijo „i“ šteti to vsoto prejšnjih prispevkov brez prilagoditev, ki na primer izhajajo iz posredovanja ali izterjav sistemov jamstva za vloge, tako da se upošteva odstavek 78.

80. Pristojni organ lahko v sodelovanju z imenovanim organom od sistema jamstva za vloge zahteva, naj ARW_i in CD_i v formuli iz odstavka 76 nadomesti s (tehtanim) povprečjem ARW_i in (tehtanim) povprečjem CD_i v nekaj obdobjih. V tem primeru bi moral sistem jamstva za vloge izbrati število obdobj, v katerih se upošteva povprečje, da bi se izognili velikim nihanjem prispevkov včlanjenih institucij. Ta zahteva ne pomeni, da mora sistem jamstva za vloge svojo

minimalno ciljno raven doseči v skladu z roki iz prvega in tretjega pododstavka člena 10(2) direktive o sistemih jamstva za vloge.

4.7. Prilagoditev metode izračuna in njen redni pregled

81. Sistemi jamstva za vloge bi moral metodo izračuna prilagoditi na podlagi strokovne presoje po upoštevanju značilnosti nacionalnega bančnega sektorja in stopnje heterogenosti med včlanjenimi institucijami. Prilagajanje metode izračuna vključuje:
- a. izbor kazalnikov tveganja;
 - b. ponderiranje kazalnikov tveganja;
 - c. zgornje in spodnje meje IRS;
 - d. metodo izračuna IRS;
 - e. pragove ARW;
 - f. metodo izračuna ARW;
 - g. uporabo neobveznih sprememb formule za izračun.
82. Sistem jamstva za vloge bi moral v prispevku vsake včlanjene institucije in s tem v prilagajanju metode izračuna odražati povečano obveznost, ki jo ima sistem jamstva za vloge zaradi sodelovanja člana v zvezi z:
- a. verjetnostjo posredovanja sistema jamstva za vloge;
 - b. možno izgubo sistema jamstva za vloge, ki izhajajo iz posredovanja sistema jamstva za vloge na neto podlagi po morebitni izterjavi iz unovčevanja premoženja propadle institucije.
83. Sistem jamstva za vloge bi moral spodbude iz metodologije za izračun uskladiti z bonitetnimi zahtevami.
84. Sistem jamstva za vloge bi moral tudi upoštevati nacionalne računovodske prakse in prakse poročanja.
85. Sistem jamstva za vloge bi moral umeriti vse elemente metode izračuna, da bi zagotovil skladnost z ustreznimi preteklimi podatki. Za ta namen bi morali pretekli podatki vključevati: (i) podatke o propadih institucij, posredovanih sistemov jamstva za vloge, ukrepih za reševanje ali ukrepih drugih javnih organov za preprečevanje propada ter (ii) podatkih o neto izgubah ali stopnjah poplačila sistema jamstva za vloge zaradi takih dogodkov.

86. Pristojni organ bi moral v sodelovanju z imenovanim organom redno – vsaj vsakih pet let in pred rednim petletnim pregledom teh smernic – primerjati rezultate, pridobljene pri uporabi metode izračuna, z ustreznim referenčnim merilom za svojo oceno tveganja, na primer z oceno tveganja, izvedeno v okviru SREP. To primerjavo bi bilo treba opraviti celostno. Pristojni organ bi moral v sodelovanju z imenovanim organom organ EBA seznaniti s celovitim rezultatom te primerjave in ugotovljenimi odstopanji.
87. Sistem jamstva za vloge bi moral pregledati in po potrebi ponovno umeriti vse elemente metode izračuna, in sicer vsaj vsakih pet let in po rednem petletnem pregledu teh smernic, da bi zagotovil, da je učinkovitost metode izračuna dovolj občutljiva na tveganje in da zagotavlja zadostno razlikovanje včlanjenih institucij glede tveganja. Spremembe v sporočanju podatkov, regulativne ali institucionalne spremembe bi morale sprožiti tudi spremljanje in preverjanje uspešnosti modela.

4.8. Posodobitev ali popravek prispevkov

88. Kadar mora sistem zajamčenih vlog prilagoditi periodične prispevke, ki so jih včlanjene institucije že plačale, na primer zaradi posodobitev kazalnikov nekaterih včlanjenih institucij, da se popravijo računovodske napake, bi moral biti sistem zajamčenih vlog sposoben izravnati prilagoditev z naslednjim periodičnim prispevkom, ki ga je treba plačati, namesto da bi bilo treba prejšnje prispevke vračati in dvigovati.

4.9. Zbiranje podatkov

89. Sistem jamstva za vloge bi moral imeti vzpostavljene ustrezne sisteme za zbiranje vseh potrebnih informacij za izračun prispevkov posameznih včlanjenih institucij. Kadar sistem jamstva za vloge ne zbira informacij neposredno od včlanjenih institucij, ampak se zanaša na informacije, ki jih zagotovi pristojni ali imenovani organ, bi morale biti sprejete zakonske določbe ali formalni dogovori, da se informacije, ki jih sistem jamstva za vloge potrebuje za upravljanje prispevkov, zberejo in prenesejo pravočasno.
90. Za namen izračuna prispevkov bi moral sistem jamstva za vloge uporabiti informacije, ki jih že ima na voljo ali ki jih od včlanjenih institucij zahtevajo pristojni organi kot del njihovih obveznosti poročanja. Sistem jamstva za vloge bi moral zagotoviti ravnovesje med zahtevanjem informacij, ki so potrebne za izračun prispevkov, in preprečevanjem pretirano obremenjujočih zahtev za informacije za včlanjene institucije.
91. Sistem jamstva za vloge bi moral zahtevati le podatke, ki se še ne sporočajo redno, če so taki podatki potrebni za določitev tveganja, ki ga včlanjene institucije predstavljajo za sistem jamstva za vloge.

4.10. Preglednost in zaupnost podatkov

92. Sistem jamstva za vloge bi moral javnosti razkriti vsaj opis metode izračuna in parametre formule izračuna, vključno s kazalniki tveganja, ne pa nujno tudi njihovih ustreznih uteži.
93. Nasprotno bi moral rezultate razvrstitve tveganj in njihove sestavne dele za posamezno včlanjeno institucijo razkriti zadevni včlanjeni instituciji in ne javnosti.
94. Sistem jamstva za vloge bi moral informacije, ki jih uporabi za izračun prispevkov in ki sicer niso javno razkrite, obravnavati kot zaupne.

4.11. Odobritev metode izračuna

95. Sistem jamstva za vloge bi moral pred začetkom izvajanja metode izračuna pridobiti odobritev pristojnega organa v sodelovanju z imenovanim organom. Sistem jamstva za vloge bi moral pristojni organi v sodelovanju z imenovanim organom zaprositi za podaljšanje odobritve tako pogosto, kot se pristojnemu organu v sodelovanju z imenovanim organom zdi primerno, vsekakor pa pred uvedbo morebitnih bistvenih sprememb že odobrene metode izračuna. Sistem jamstva za vloge bi moral pristojni organ in imenovani organ vsako leto obvestiti o nebistvenih spremembah metode izračuna.

Priloga 1 – Metoda za določitev x za izračun minimalnih prispevkov

1. V naslednji metodi je opisano, kako opredeliti „x“ za izračun stopnje minimalnega prispevka v skladu z odstavkom 72b.
2. Prvič, sistem jamstva za vloge naj razvrsti vse včlanjene institucije po naraščajočem vrstnem redu glede na produkt njihove ARW in v zajemčenih vlog $ARW_i * CD_i$. Vrstni red razvrstitve je opisan z indeksom „r“. Včlanjena institucija z najmanjšim $ARW_i * CD_i$ ima stopnjo $r = 1$, včlanjena institucija z največjim $ARW_i * CD_i$ pa ima stopnjo $r = n$.
3. Drugič, sistem jamstva za vloge bi moral za vsako včlanjeno institucijo ločeno izračunati vmesni prispevek $vmesniC_r$ po naslednji formuli:

$$vmesni\ c_r = \frac{\text{periodična ciljna raven } (R - 1) * MC}{\sum_{i=r}^n ARW_i * CD_i} * ARW_r * CD_r$$

4. Tretjič, sistem jamstva za vloge bi moral primerjati $vmesniC_r$ vsake včlanjene institucije z minimalnim prispevkom (MC). Nato bi moral prešteti število „x“ institucij, ki bi morale plačati samo minimalni prispevek (MC), tj. katerih $vmesniC_r \leq MC$
5. Četrtoč, sistem jamstva za vloge bi moral uporabiti opredeljeno številko „x“ institucij, ki plačajo minimalni prispevek v formulah iz odstavka 72b.